#27
PRIMAVERA 2015
Precio: 1€
Editan: Colectivos de Jóvenes Comunistas

Tinta Roja

1985 - 2015
Joventut **Comunista**

* L'Educació **Socialista**
* **3+2:** Quedes expulsat de la universitat!
* La nostra proposta **sindical** al llarg dels 30 anys d'història
* El **PCPE** davant les properes eleccions
[...]

Índex

Primavera 2015

Editen: Colectivos de Jóvenes Comunistas | D.L. AB-119/2012

Contacte:
www.tintaroja.es | tintaroja@cjc.es

Director: Adrián J. Bertol

Sotsdirectors: Mikel Tapia, Domènec Merino y Ana Escauriaza

Disseny i maquetació: Alejandro Sanz y Cristian Popa

Fotografía: Alejandro Sanz y Miguel Coello

Col•laboradors:
Mikel Tapia, Guillermo De Tuya, Javier M. Rodríguez, Domènec Merino, Rubén Muñoz, Antón Ferreiro, Alejandro Sanz, Alberto Colomo, Luis Muñoz Gutiérrez, Ana Escauriaza, Roberto Guijarro, Pedro Pérez, Reguera, Eric Rodríguez, Ester Cubero, Rafael Medina, Víctor Moreno, Liher Calleja, Ástor García, Kevin Álvarez, Fernando Puertas, Aitor Yagüe i Vanessa Rodríguez.

★ Recomanacions

Portal Digital TintaRoja.es

Per estar contínuament assabentat de **les notícies** que ens afecten a la joventut i per conèixer **la posició dels joves comunistes** davant els temes de màxima actualitat, et recomanem **visitar diàriament** el portal digital de Tinta Roja: *www.tintaroja.es*

Unidad y Lucha

Davant la informació que els monopolis ens mostren a través dels seus mitjans, la classe obrera organitzada compta amb el seu propi diari: **l'òrgan d'expressió del Comitè Central del PCPE.** No deixis que et segueixin venent històries. UyL és el diari del Partit de la classe obrera, escrit per treballadors i per als treballadors.

Els comunistes a la Resistència nacional republicana

L'editorial Unidad y Lucha ha editat **el llibre "Los comunistas en la Resistencia nacional republicana"** escrit pel que va arribar a ser membre del Comitè Central del PCPE, Juan Ambou. A través de les pàgines relata **la seva experiència al front d'Astúries** resistint les ofensives del feixisme estranger que amb el suport dels revoltats feixistes van massacrar al poble espanyol ansiós de democràcia. Sobretot és interessant la seva lectura per **comprendre el paper de cada partit a la guerra** yi assenyalar a qui va posar traves perquè l'Exèrcit Popular es forgés i posteriorment vencés.

★ Curiositats

Sabíeu que el conegut "bailaor" Antonio Gades era comunista?

"Jo d'artista res... Jo em considero un treballador, **un treballador de la cultura,** però un treballador" declarava Antonio el 1984.

Nascut al si d'una família humil i obrera a Elda (Alacant) al 1936, des de petit va patir en primera persona la gana, la duresa del treball i la repressió del feixisme. Pel seu talent, va acabar sent un dels millors bailaors i coreògrafs mai nascuts a l'Estat espanyol.

Malgrat tot, Antonio Gades era comunista, revolucionari, marxista-leninista, **membre fundador del PCPE i del seu Comitè Central** fins la mort, fidel amic de la Revolució Cubana. Mai el van enlluernar la fama i va utilitzar el seu prestigi per elevar l'art al seu significat més alt: quan es converteix en una eina capaç de transformar la societat.

Amb el seu quefer va demostrar, parafrasejant a Gabriel Celaya, que **qualsevol expressió artística no és un luxe** i que és necessari prendre partit.

Editorial

De cara a les eleccions del 24 de maig **tot són bones intencions.** El PP, partit abanderat dels grans capitalistes, defensa les polítiques que ha aplicat fins **ara il·lusionant amb que ja s'acosta la sortida de la crisi.** Aquestes mateixes polítiques que han elevat l'explotació de la classe treballadora, especialment la de la seva joventut, han incrementat la repressió policial, amb casos com el d'Alfon, Coca-Cola o els miners de Cerredo, i han retallat serveis públics com l'educació o la sanitat. Per la seva banda, el PSOE, després d'haver perdut la credibilitat del poble, critica el PP apostant per un canvi de rumb, per perdre una altra vegada feina?, per aplanar de nou el camí al PP perquè apliqui altres noves contrareformes laborals? No hi ha cap dubte que aquests dos partits, que s'han repartit el govern durant els últims 33 anys, **ja no compten amb el suport de la classe obrera i el poble.**

Davant aquesta crisi de **poder sorgeixen nous partits que es proclamen com a "alternativa",** encara que les seves polítiques ja són conegudes de cada vegada que han tocat govern. D'una banda, **les "alternatives" nacionalistes,** és a dir, aquells partits que en comptes de cridar a la unitat dels treballadors enfront de tota burgesia, els situen sota la bandera de la seva burgesia nacional o regional perquè renunciïn a les seves reivindicacions de classe . I, d'altra banda, **les "alternatives" reformistes,** hereves de la socialdemocràcia fracassada del PSOE, expressions de la proletarització de la petita burgesia i l'aristocràcia obrera (les conegudes com "classes mitjanes"), que **venen la moto de que fent unes petites reformes des del govern és possible aturar la crisi econòmica general.**

Pel que fa a aquests últims cal aturar-se a parlar perquè no són pocs els joves i treballadors que estan dipositant la seva confiança en ells. **Parlem de partits com Podemos, Esquerra Unida o la plataforma Guanyem.**

Què poden guanyar la classe obrera, la joventut i el poble si el seu programa es basa en petites reformes superestructurals que reneguen de canviar de mans la propietat de la banca, els sectors estratègics de l'economia i les institucions? Amb quina força social van a aplicar les seves mesures si **en lloc de cridar a l'organització obrera i popular en un front únic,** ofereixen la il·lusió que basta un canvi de govern per canviar les coses?

A més, per si fos poc, **moltes de les reivindicacions que van plantejar en un inici, com la ruptura amb la UE o l'OTAN, han anat abandonant.** Si no podem veure l'exemple del seu referent grec, Syriza, que un cop al govern no ha posat pegues a mantenir-se en la UE, l'OTAN i a més ha pactat amb un partit que es va escindir per la dreta del PP d'allà. Mitjançant veuen possibilitats de govern, ells mateixos s'adonen de l'estret marge de maniobra que les institucions actuals capitalistes els ofereixen. **Perquè no és possible un canvi sense acabar amb l'actual poder institucional en mans de la burgesia!**

En conseqüència, de cara a les pròximes eleccions, la joventut, la classe obrera i el poble poden triar. A grans trets **compten amb tres opcions.** La primera és fer la de **"val més boig conegut que savi per conèixer",** tal com diu el refrany; la segona **és agafar-se al clau roent que estenen el reformisme;** i la tercera és confiar en la **la resposta organitzada** que tracta d'estructurar les forces obreres i populars per instaurar un poder polític **al marge de la UE, l'OTAN i els grans capitalistes.**

Si aposten per aquesta tercera opció, l'opció que fa seva l'experiència de l'última vaga estudiantil del 26 de febrer, la lluita dels treballadors de Coca-Cola, Madrid Río, Minerplan, etc., i totes les lluites de la joventut, la classe obrera i els sectors populars, el PCPE i els CJC/JCPC estaran desitjosos d'oferir un lloc de combat en els comitès, associacions i col•lectius de cada barri, centre d'estudis i de treball.

Tot el poder per a la classe obrera!

Adrián J. Bertol

Només hi ha tres opcions polítiques per a la joventut

L'Educació Socialista

lluitar per una educació al servei del poble és lluitar pel Socialisme

No són poques les ocasions en les que a aquells estudiants que ens mobilitzem se'ns acusa de protestar sense saber per què ho fem i, sobretot, se'ns acusa de no fer propostes en positiu. Doncs bé, la Joventut Comunista **sí que tenim una proposta de model educatiu.** La nostra organització defensa una educació socialista, al servei del poble treballador, en contraposició a l'actual educació al servei del capital, les últimes reformes, la LOMCE i el 3 + 2 suposen un pas més cap a la destrucció de l'educació pública.

Però, en què consisteix aquesta educació que anomenem socialista? En primer lloc una educació que **trenqui amb la dependència existent entre accés a l'educació i el poder adquisitiu de l'estudiant o de la seva família**. És, per tant, una educació que a qualsevol nivell de la mateixa, incloent els materials accessoris (menjador, transport, llibres de text, residències...) sigui completament gratuïta. Per exemple, Cuba, país reconegut per haver eradicat l'analfabetisme entre la seva població, ofereix **una educació basada en la gratuïtat.**

També cal dotar **tot el sistema educatiu de mitjans quantiosos i moderns,** que incloguin, per descomptat, mitjans informàtics. Al contrari que sota el capitalisme, on la introducció de tecnologia generalment va acompanyada de la reducció del nombre de treballadors i treballadores, en la nostra proposta això es combina amb **un baix ràtio d'alumnes per professor,** com a via per a l'eficàcia i la qualitat de la ensenyament.

Una educació que ***trenqui amb la dependència existent entre accés a l'educació i el poder adquisitiu de l'estudiant o de la seva família***

El nostre model educatiu és inclusiu, igualitari i té en compte les diferents necessitats educatives de l'estudiantat. La societat no és homogènia i, per tant, el sistema educatiu ha de tenir en compte les necessitats de la societat i estar al servei de la mateixa. A diferència de l'educació que coneixem avui dia, on es privatitzen tots els nivells de l'ensenyament, **l'educació socialista cobreix totes les etapes educatives,** des de la llar d'infants o escola bressol, passant per l'educació primària, secundària i superior fins a arribar a les escoles d'adults. L'objectiu és las **intel•lectualització de tota la societat,** donant veritable sentit a la idea de formació contínua al llarg de la vida.

Avui en dia ens intenten enganyar amb la idea que les reformes es fan per apropar el sistema educatiu a la societat, quan veritablement el que es fa és posar l'educació al servei del capital: "no cal estudiar el que t'agrada, sinó el que el mercat demanda", paraules d'Ignacio Wert. Davant d'aquesta afirmació la nostra alternativa és una **universitat veritablement al servei de la societat** amb un únic interès: la satisfacció creixent de les necessitats del poble. Gràcies a aquesta unitat entre la universitat i la veritable demanda social aconseguiríem acabar amb un dels principals problemes de la joventut: **la manca de treball especialitzat.** En les diferents experiències socialistes, **durant l'últim curs d'estudis l'alumnat signa el seu primer contracte d'ocupació,** sigui quina sigui la modalitat d'estudis i en condicions d'igualtat amb la resta de treballadors, acabant així amb els contractes en pràctiques que fomenten la precarietat.

En les diferents experiències socialistes, ***durant l'últim curs d'estudis l'alumnat signa el seu primer contracte d'ocupació***

PPerò l'educació no és només interioritzar conceptes; l'educació socialista, al servei del poble, ha de cobrir les seves necessitats i tractar de crear i **transformar el que el Che denominava "l'home i la dona nova".** En aquest sentit, proposem també una política cultural activa cap a la joventut, que inclogui necessàriament **la creació d'una àmplia infraestructura cultural i educativa.** És de destacar l'esforç que els països socialistes van fer i fan en aquest sentit. Per exemple, l'Estat soviètic va posar a disposició de la joventut 137.000 clubs i cases de la cultura, 350.000 biblioteques, 604 teatres, 1.526 museus i més de 152.000 cinemes, convertint a l'URSS en el país on els habitants llegien més llibres al món.

Un altre model d'educació és possible, tant a nivell teòric, pràctic i d'augment del nivell cultural del poble. Per poder desenvolupar tot el potencial que tenen els pobles del món en matèria d'educació, **el primer pas és acabar amb la cotilla que impedeix aquest desenvolupament, que no és altre que el capitalisme.** Per això des dels CJC/JCPC diem que lluitar per una educació al servei del poble és lluitar pel socialisme.

Guillermo De Tuya, responsable de Moviment Estudiantil de los CJC.

Més LOMQE...

...a partir del proper curs

Foto del BI-M durant les mobilitzacions estudiantils contra la LOMQE a Madrid

Des que el passat 28 de novembre el Congrés aprovés la Llei Orgànica per a la millora de la qualitat educativa (LOMQE), la seva implantació als centres s'ha anat produint de manera gradual. Durant el curs 2015-2016 la seva implantació serà ja gairebé definitiva.

El calendari d'implantació de la LOMQE, que finalitza en el curs 2017-2018, és **lla progressiva erosió de la gestió pública en favor dels interessos privats.** Durant aquest curs hem pogut comprovar com s'aplicava principalment a l'educació primària i en l'FP, i **durant el curs que ve veurem la introducció de les reformes pendents** de Primària (2n, 4t i 6è), així com de 2n de FP, 1r i 3r de Secundària Obligatòria i 1r de Batxillerat.

Les conseqüències d'aquesta reforma, i en concret dels seus decrets durant el curs que ve, seran devastadores per a les famílies treballadores. **A partir de setembre tots els alumnes de 3r de Secundària hauran de decidir entre el Batxillerat i la FP,** anticipant una decisió que, donat l'alt preu de les taxes universitàries i el recentment aprovat 3+2; farà virar al gruix dels estudiants cap a la FP. Els alumnes que prenguin **l'opció de la nova FP Bàsica** no tindran pràcticament opció de perllongar més enllà seus estudis, sent la seva única sortida inserir-se al món laboral amb una titulació mínima.

Durant el curs que ve veurem la introducció de les reformes pendents

Això és precisament el que es busca, mà d'obra barata, i pel que diem que la mesura està feta en favor dels interessos empresarials. Però a més d'això, la implantació gradual de la LOMQE es tradueix en **la total eliminació de qualsevol tipus de funcionament democràtic als centres,** caient totes les funcions decisòries en un director elegit directament per l'administració. La dictadura del director va acompanyada de mesures perjudicials per als estudiants en forma de **revàlides en Batxillerat i Secundària.** En definitiva, durant el curs que ve la LOMQE serà ja la crua realitat de tots els centres d'aquest país.

Javier M. Rodríguez

3+2: Quedes expulsat...

... de la Universitat!

El ministre d'educació Wert junt al president dels empresaris

Un pas més per limitar l'educació universitària a les elits econòmiques

A principis de febrer, el Consell de Ministres va aprovar el decret conegut popularment com "3+2". Això es deu al fet que, precisament, la nova norma pretén **reduir la durada dels graus universitaris de quatre a tres anys, augmentant la dels màsters d'un a dos.**

Suposarà l'expulsió de milers d'estudiants de classe treballadora dels centres d'estudi universitaris, en no poder pagar el preu del màster o del grau ni tan sols

Aquest atac als drets de l'estudiantat **es produeix pocs anys després de la implantació del grau en substitució de la llicenciatura,** que va suposar ja llavors una reducció de la durada de la major part de carreres -de 5-4 anys- i una notable simplificació de els continguts.

Des de llavors ha estat constant la **desaparició d'assignatures i fins i tot de carreres senceres.** És previsible que aquest procés s'acceleri ara, sent una nova envestida de les grans empreses en la seva lluita per mercantilitzar l'educació pública.

En cas d'aplicar-se, efectivament, aquest nou decret, i en combinació amb totes les altres mesures que està impulsant el govern central en connivència amb els autonòmics -reducció de beques, augment de taxes-, **suposarà l'expulsió de milers d'estudiants de classe treballadora dels centres d'estudi universitaris,** en no poder pagar el preu del màster o del grau ni tan sols.

Aquells alumnes que puguin acabar els estudis de grau obtindran **un títol de poc valor** que els obrirà el camí per a una major explotació en el mercat laboral.

La mesura també afecta el professorat ja que és possible que **moltes universitats es plantegin nous acomiadaments** a plantejar-se, amb el 3+2, suprimir assignatures, cursos i fins i tot carreres senceres.

La burgesia impulsa aquesta mesura assegurant que busca homogeneïtzar els nostres plans d'estudi amb els de la resta d'Europa, però la veritat és que **la quantitat de països que apliquen el 3+2 a la Unió Europea i en l'EEES -dins del qual hi ha països de fora de la UE- són bastant pocs.** Ni tan sols a Alemanya està generalitzat.

Domènec Merino

NO AL 3+2!

Prou d'atacs a l'educació pública

[El 3+2 suposarà l'expulsió de milers d'estudiants de classe treballadora dels centres d'estudi universitaris, en no poder pagar el preu del màster o del grau ni tan sols.]

Estudiants de l'Associació Popular Estudiantil. Octubre de 2014

L'APE a València avança imparable

L'Associació Popular Estudiantil porta més d'un any de desenvolupament a l'esquena. T'expliquem què pretén i com ho porta a terme

L'Associació Popular Estudiantil (APE) neix a través de la necessitat dels estudiants valencians de **formar un sindicat que defensi els drets dels estudiants d'extracció obrera i popular** i busqui la unitat entorn a un sindicat estudiantil estatal que guiï i unifiqui les lluites. Es funda setmanes abans de la **vaga estudiantil del 24 d'octubre de 2013,** i per mitjà d'aquesta vaga es dóna a conèixer amb un gran èxit.

L'APE **s'organitza per seccions sindicals,** és a dir, diversos estudiants d'un centre d'estudis creen una secció sindical i actuen en el seu centre. Al seu torn hi ha seccions que envolten a altres i que estan compostes per delegats elegits de baix a dalt. Finalment hi ha un responsable general i responsables d'agitació web, maquetació i finances. Aquest tipus d'organització no és casual, sinó que **neix després del fracàs d'intentar organitzar-la de forma assembleària,** en la qual tothom té veu però al final sempre participen els mateixos.

Actualment ***l'APE té presència en 9 instituts i en les 2 universitats públiques*** *de València*

Actualment **ll'APE té presència en 9 instituts i en les 2 universitats públiques**, de València. Veiem que és més fàcil organitzar els estudiants d'instituts per dues raons:

- Cada vegada menys estudiants d'extracció obrera i popular poden costejar-se la universitat.

- La majoria de sindicats estudiantils de València estan només a la universitat, fent als estudiants universitaris enfrontar-se a una gran quantitat de sigles diferents que no es dóna en mitges i FP.

Des de fa més d'un any l'APE manté **una coordinació amb diversos sindicats de l'estat com el FEU-Catalunya o el BI-M.** Aquesta coordinació té un objectiu clar, necessari i cada vegada més proper, **la creació d'un sindicat estatal d'estudiants.**

Rubén Muñoz

Una vaga impulsada des de la base

El passat 26 de febrer es va demostrar la força de l'estudiantat quan s'organitza des de la base. Ni la UE, amb decrets com el 3+2, el poden aturar.

Què converteix aquesta vaga en especial i què ha motivat que hagi tingut un èxit sense precedents en un moment en què molts partits només estan pensant en les eleccions?

Aquesta vaga **va començar a gestar els últims mesos del 2014** a les assemblees de la Universitat de Santiago de Compostel•la, decidides a defensar-se davant les retallades pressupostàries o l'escassetat de serveis com biblioteques. Conscients que són problemàtiques comunes a tants altres centres d'estudi, i que estava a les seves mans fer alguna cosa pels seus drets, van començar a teixir llaços amb altres organitzacions estudiantils.

Així, a finals de desembre es feia pública la convocatòria de vaga, **subscrita per més d'una dotzena d'assemblees i associacions estudiantils,** estenent-se a altres ciutats i viles de Galícia i

Aquesta vaga ***va començar a gestar els últims mesos del 2014*** *a les assemblees de la Universitat de Santiago de Compostel•la, decidides a defensar-se davant les retallades pressupostàries o l'escassetat de serveis com biblioteques*

cridant a tot l'estudiantat a sumar-se amb les seves pròpies reivindicacions. Un temps després, **Madrid, Barcelona, Saragossa i altres grans ciutats se sumarien a aquesta crida.**

Aquesta convocatòria, per tant, ha suposat **un enorme paso adelante a la hora de suun enorme pas endavant a l'hora de superar certes dinàmiques nocives:** convocatòries des de cúpules alienes a les realitats del moviment, propostes maximalistes allunyades del particular, calendaris marcats pels interessos institucionals dels seus referents partidaris... **Amb una reivindicació central: la lluita contra el 3+2.**

L'exemple de l'estudiantat gallec ha de servir per aprendre que es pot forjar un moviment estudiantil actiu, conscient dels seus objectius i les seves forces, sense necessitat d'estar a rebuf de dirigents oportunistes. I **davant dels que clamen al descens de les lluites en any electoral,** afirmar que l'estudiantat encara li queden importants batalles per davant en el camí de construir una nova educació.

Antón Ferreiro

Manifestació estudiantil a Galícia contra les retallades en educació

Miting organitzat pel Partit Comunista el 24 de gener al cinema Palafox (Madrid)

El Partit Comunista omple el Cinema Palafox amb un míting obrer

La campanya "Unir les lluites per organitzar victòries" va acabar el 24 de gener amb un míting en què van participar els col•lectius obrers més combatius.

El dissabte 24 de gener es va realitzar un esdeveniment molt important organitzat pel PCPE: un míting on la classe obrera era la protagonista, comptant amb **les salutacions de multitud de seccions sindicals** de tot l'Estat i la presència de moltes altres que van participar directament amb intervencions.

L'aforament del Cinema Palafox es va completar amb la quantitat de treballadors i treballadores, així com de joves que van acudir a aquest important esdeveniment classista. Aquest acte serveix per visualitzar **la materialització de tot un treball que porta desenvolupant el Partit Comunista i la Joventut Comunista dia a dia en els centres de treball.** Donant suport, organitzant i dirigint conflictes obrers com en Minerplan o Mineros de Cerredo. A més, comptem amb la intervenció de companys del sindicat LAB i ELA de Laminaciones Arregui a Euskal Herria, companys de CCOO de Coca-Cola a Madrid, així com el Comitè d'Empresa de Maya a Gran Canària on també ha intervingut la militància del Partit i la Joventut.

Només la classe obrera organitzada i conscienciada de la seva força i el seu paper històric podrà acabar amb aquest sistema d'explotació, massacre i guerra

Tots aquests companys van remarcar **la necessitat de l'organització en cada centre de treball,** la lluita diària contra l'empresari que ens intenta ofegar cada dia amb més explotació mitjançant EROs, augment d'hores de treball no remunerades, baixada de salaris, etc. També, es va remarcar la necessitat d'articular aquesta eina que té la classe obrera, la solidaritat. Una solidaritat activa que una lluites, que aglutini forces i copegi com un sol puny contra l'enemic de classe, per així poder organitzar victòries en cada lluita parcial que estiguem duent a terme.

Amb les intervencions de Sòcrates Fernández, secretari general dels CJC, i Carmelo Suárez, secretari general del PCPE es va concloure l'acte amb una exposició del marc general que tenim actualment. Com el capitalisme es troba en la seva fase terminal i com **només la classe obrera organitzada i conscienciada de la seva força i el seu paper històric podrà acabar amb aquest sistema d'explotació, massacre i guerra,** per a derrotar el govern burgès i construir la societat socialista.

Álex Sanz

Madrid Río i Coca-Cola, la lluita és una sola

Durant aquest hivern, en les fredes matinades als voltants del Manzanares i als voltants de la Porta del Sol hem estat testimoni de com es forja la unitat obrera mitjançant la solidaritat.

Per mitjà dels companys del CUO de Neteja Pública Viària, el PCPE vam conèixer el conflicte que es gestava a Madrid Río, prenent ràpidament posicions i cridant als treballadors a llançar-se a l'ofensiva. **La participació de companys de Coca-Cola i Madrid Río en una Assemblea del CUO, va ser el tret de sortida per a la unitat de les dues lluites.** Els companys de Madrid Río començar a acudir a les mobilitzacions pel centre de Madrid al costat dels treballadors de CocaCola. Com una sacsejada, el conflicte de CocaCola va ser pres com a referència pels companys de Madrid Río i el boicot als productes de la multinacional es va convertir en part de la lluita dels jardiners. **El primer dia de Vaga Indefinida, la contundent presència de companys de CocaCola va ser un cop d'efecte determinant** per a l'èxit i seguiment del 98% de l'atur. A partir d'aquí, la presència dels espartans de CocaCola en convocatòries de Madrid Río s'ha normalitzat, sintetitzat a la consigna: **"Madrid Río i Coca-Cola, la lluita és una sola".** Com no ho serà si són dos destacaments de lluita de tota la classe obrera? La intervenció dels CUO també va facilitar l'arribada d'altres tants missatges de solidaritat.

Quan la vaga de Madrid Río tocava a la seva fi per començar amb una nova fase de lluita, un cop executat l'ERO, ens sorprenia **la notícia de l'assalt a la fàbrica de CocaCola a Fuenlabrada per part de treballadors externs, protegit pels piquets del patró,** amb la finalitat de desmantellar-la i no veure obligada l'empresa a readmetre la plantilla. Els espartans van respondre de nou contundentment, protegint les màquines que només ells posen a produir.

Un detingut i diversos ferits com a saldo d'aquest nou atac patronal. Una lliçó també per al poble treballador, **l, la patronal se salta les seves pròpies lleis quan i com vol.** Una nova mostra de solidaritat de classe,

La participació de companys de Coca-Cola i Madrid Río en una Assemblea del CUO, va ser el tret de sortida per a la unitat de les dues lluites

quan companys de Madrid Río han acudit a protegir també la fàbrica de CocaCola.

Un missatge a la patronal: **units som forts, organitzats, invencibles.**

Alberto Colomo

Treballadors de Madrid Río i Coca-Cola junts a una manifestació a Madrid

Quina és la **utilitat** de la **nòmina?**

Les nòmines s'han convertit en grans desconegudes per als joves treballadors. Molts mai han rebut una, mentre que altres senzillament desconeixen per a què serveixen. El treball en negre ens deixa desprotegits davant qualsevol abús de l'empresari.

La nòmina és una eina imprescindible per a qualsevol treballador, ja que en la mateixa apareix desglossat nostre salari. L'empresari **està obligat a entregar-te-la** cada mes, setmana o dia, depenent de quin sigui el temps de treball realitzat. **Ambdues parts heu signar-les,** i si l'empresari no et lliura la nòmina o es nega a pagar-te-les pots reclamar judicialment.

Algunes utilitats de la mateixa són saber quant salari se'ns reté per l'IRPF i per les quotes de la Seguretat Social, **saber quins conceptes componen el nostre salari (salari fix, plus, paga extra, etc.)** o acreditar el pagament o impagament dels mateixos.

Les nòmines estan formades per quatre apartats:

- **Dades informatives:** Perquè la nòmina sigui vàlida ha d'incorporar dades de l'empresa i del treballador, com ara nom, CIF/DNI, categoria

- **La meritació:** En ell ha d'aparèixer el salari base (això és molt important, perquè per exemple és la quantitat que serveix de base de cotització de l'atur) al costat dels complements salarials (aquells que retribueixen el treball efectiu com la paga extra).

Els complements extrasalarials (els que retribueixen el cost del treball com el plus de transport) quedaran exclosos d'aquest apartat.

- **Retencions i deduccions:** En aquest apartat han d'aparèixer les deduccions realitzades per l'empresari del nostre salari en pagament dels impostos i de la Seguretat Social, també poden incloure alguns conceptes afegits com el derivat d'un pla de pensions d'empresa.

- **Resum:** La part final és un resum de les principals xifres que figuren a la resta del document. Aquí és on s'han de determinar les bases de cotització de la Seguretat Social.

Ambdues parts heu signar-les, i si l'empresari no et lliura la nòmina o es nega a pagar-te-les pots reclamar judicialment

Finalment, dir que **el treball en negre ens deixa desprotegits davant qualsevol abús de l'empresari,** ja que en no tenir una obligació formal no ens lliurarà nòmines ni cap tipus de contracte que acrediti la nostra relació laboral.

A més, la manca de cotització i l'increment cada vegada més gran de l'edat de jubilació ens obliguen a haver de **exigir cada vegada més que es regularitzi la nostra situació a l'empresa.**

Luis Muñoz Gutiérrez

Contractes formatius, *són pràctiques per a tots*

Les 'pràctiques' s'associen als estudis, però actualment els empresaris també poden contractar 'en pràctiques' (contractes formatius) a treballadors que no estiguin estudiant.

Les pràctiques no són només per a estudiants, els treballadors sense títols de FP o universitaris també poden fer-les. En això consisteixen els **contractes per a la formació i l'aprenentatge.** Es realitzen **a joves entre 16 i 25 anys** (i fins que l'atur no baixi del 15% es poden realitzar a menors de 30 anys) que no puguin accedir al contracte de pràctiques, però la realitat és similar: **cobren menys** (com a molt un 75% -el primer any- o un 85% del salari total) **tenen pitjors condicions i es basen en la temporalitat** (durada entre 1 i 3 anys)

Les diferents reformes laborals donen suport a aquests contractes que, a més, gaudeixen de menys restriccions quan es contracten persones amb discapacitat o quan l'alumne forma part d'uns cursos d'ocupació.

A més **l'empresa gaudeix de certs beneficis**, destacant que les hores formatives es paguen a les empreses. A més també tenen bonificacions en pagaments a la Seguretat Social. Aquest tipus de contractes s'han promocionat amb el Pla de Garantia Juvenil aprovat per la UE i que s'està implantant a Espanya des del passat any. La lògica és la següent: **el treballador realitza una jornada laboral 'normal' i cobra en relació a ella i una part formativa,** per la qual no cobra (però sí l'empresa, en forma d'ajuts directes i/o desgravacions) La jornada laboral no pot ser superior al 75% el primer any i al 85% el segon any. Aquest tipus de contractes no suposen només un empitjorament de les condicions d'aquests treballadors ja que en molts **casos es creen contractes de formació per a llocs com a cambrer o caixer,** que no necessiten pràcticament hores teòriques prèvies i que, per tant, contracten a joves que realitzen la mateixa feina que els seus companys però amb pitjor salari i condicions.

Això també afecta la resta de treballadors, que reben **amenaces d'acomiadament si no accepten perdre drets laborals,** ja que l'empresari sempre pot contractar per la via de la formació, molt més lucrativa. Això afecta especialment als treballs poc especialitzats ja que el canvi continu de treballadors afecta menys sobre la productivitat.

Ana Escauriaza

La nostra proposta sindical
al llarg dels 30 anys d'història

Des de la nostra fundació, els CJC hem compartit amb el PCPE la necessitat de lluitar per un sindicalisme de classe capaç de defensar els drets dels treballadors al nostre país.

Va ser el 1985 quan els CJC vam defensar al costat del PCPE la convocatòria d'**una vaga general que finalment es va dur a terme el 20 de juny de 1985. .** El PCPE tenia poc més d'any i mig de vida, i els CJC tot just uns mesos.

Una primerenca prova que **els CJC naixíem defensant el sindicalisme de classe** com l'eina que permet als treballadors la seva defensa enfront de la patronal. Aquest motiu va ser el que ens va portar a impulsar i participar activament en **l'organització de l'altra històrica vaga general del 14 de desembre de 1988**, que va culminar amb la victòria de la nostra classe, obligant el PSOE a recular en els seus plans antiobrers.

*Amb la nostra proposta de construir un **CUO** en cada centre de treball, apostem així per la **recuperació de l'esperit** que va donar peu a la fundació de les **primeres Comissions Obreres***

Les **Comissions Obreres arribaven a la seva fundació "oficial" el 1976** després d'un acumulat d'experiències en la tenaç lluita que els treballadors van dur a terme a la conflictivitat obrera que va arrencar en els anys cinquanta. Avui, mig segle després de les primeres comissions obreres, que van sorgir com assemblees de treballadors per fer front a les seves reivindicacions concretes, els CJC defensem aquest esperit inicial de lluita i unitat obrera en els centres de treball. Bé és cert que la realitat avui és ben diferent, amb **dues centrals sindicals amb cúpules dirigents cooptades per l'oligarquia i instal•lades durant trenta anys en la lògica del pacte i la traïció;** però també amb multitud de sindicats atomitzats que no tenen una estratègia comuna per reconstruir el moviment sindical, que ha de ser fet i fet reconstruir la unitat de la classe obrera en la base d'una estructura que la possibiliti per enfrontar a l'enemic de classe.

*Va ser el 1985 quan els CJC vam defensar al costat del PCPE la convocatòria d'**una vaga general que finalment es va dur a terme el 20 de juny de 1985***

Amb la nostra proposta de construir un CUO en cada centre de treball, apostem així per **la recuperació de l'esperit que va donar peu a la fundació de les primeres Comissions Obreres.** Organització i unitat de la classe en cada centre de treball, atenent a la realitat concreta de l'atomització sindical i conseqüent dispersió de la unitat de la classe en diferents sindicats. Ajudar a teixir aquesta estructura transversal en cada centre de treball és per això la tasca que com a joves comunistes tenim avui, ja que la motivació inicial d'aquells molts joves que van ajudar a construir les primeres Comissions Obreres és la mateixa que tenim la joventut avui dia que ens enfrontem a una precarietat laboral produïda per, com deia aquell document redactat a Madrid ja el 1966, "un sistema capitalista [que] genera i condiciona la lluita de classes". Avui com ahir, el nostre objectiu és organitzar el contraatac, i **convertir els CUO en l'eina organitzativa perquè la classe obrera venci.**

Roberto Guijarro

Contra la llei mordassa: Lluita obrera i popular!

Llei d'In-Seguretat Ciutadana, més repressió per protestar

La burgesia espantada davant l'avanç de l'organització en la classe obrera pretén frenar les nostres protestes disminuint els drets civils i polítics amb una nova legislació.

Hi ha una relació directa entre un determinat tipus de delictes i una determinada classe social. Els delictes contra la Hisenda Pública i la Seguretat Social, de blanqueig de capitals i en general, els anomenats delictes econòmics, són comesos majoritàriament i poques vegades penats, per la burgesia. Els delictes d'atemptat a l'autoritat, de desordres públics, de lesions, robatori o són realitzats en major mesura per la classe obrera.

És significatiu l'apartat de Delictes Contra l'Ordre Públic on la resistència passiva passa a ser atemptat contra l'autoritat, es castiga l'autoorganització i les accions en grups

La Llei d'In-Seguretat Ciutadana o Llei Mordassa augmenta les penes generals, introdueix la Presó Permanent Revisable (Cadena Perpètua), se suprimeixen les faltes que són menys greus que un delicte ja que no deixen antecedents penals per a transformar-les directament en delictes, penant més conductes que abans no ho eren, com fer una pintada amb esprai. Robar una barra de pa serà delicte. Les poques que no passen a ser delictes es portaran per la via administrativa que és més cara a causa de la Llei de Taxes. Perquè pugui existir la suspensió de la pena en condemnes menors a dos anys cal pagar la responsabilitat civil i que el compromís de pagament sigui creïble. **És a dir davant d'un mateix delicte la persona rica paga i el suspenen la pena i la persona pobra entra a presó.** S'augmenten al seu torn els terminis de prescripció de delictes i els terminis per cancel•lar els antecedents.

És significatiu l'apartat de Delictes Contra l'Ordre Públic on la resistència passiva passa a ser atemptat contra l'autoritat, es castiga l'autoorganització i les accions en grups (des de conceptes molt genèrics) i **es castiguen les reivindicacions pacífiques en espais privats** (per exemple campaments obrers en seus empresarials).

En la lluita de classes es conquisten drets que no són només econòmics. **Aquests que ara volen llevar perquè no protestem van ser guanyats amb lluita i sang igual que la jornada de vuit hores o el conveni col•lectiu.** Són una eina que tenim com a classe per organitzar les nostres protestes i la nostra lluita. Cal per a la lluita política de la classe obrera enderrocar la Llei de Seguretat Ciutadana doncs dificulta la nostra organització com a subjecte polític.

Pedro Pérez

Què hi ha darrere de la por a l'integrisme islàmic

L'internacionalisme proletari ha de passar per sobre de les diferències ètniques o religioses i reivindicar la unitat de la classe obrera a nivell internacional.

Des del 11 de setembre de 2001, la població d'Europa i Amèrica del Nord se sent contínuament **amenaçada pel mal anomenat "gihadisme",** un fenomen que sembla no voler desenganxar-se de les pantalles de televisió i els titulars de diaris físics i on-line i que rep més atenció dels mitjans de comunicació amb cada nou atemptat succeït a Occident.

És en la calor d'aquesta organització i lluita on els obrers començarem a despullar dels nostres prejudicis culturals

Si hi ha alguna cosa certa en aquest tipus de grups, és la por i la inseguretat que causen a la població d'Europa i Amèrica del Nord, i **tant la por com la inseguretat són increïblement beneficiosos... però no per a la classe obrera.** Sí que ho són beneficiosos per als partits xenòfobs, que aconsegueixen un enorme rèdit polític -especialment allà on hi ha grans comunitats de població musulmana explotant aquesta por i associant a tot musulmà amb un terrorista potencial, aconseguint dividir la classe obrera, amb les conseqüències que això té en el marc de la lluita de classes. I, per descomptat, **si ho són per a aquelles empreses que troben en aquests territoris,** destruïts en nom d'una falsa democràcia i llibertat a Occident, **un nou mercat sense competència on lucrar-se impunement.**

Els comunistes tenim una perspectiva molt diferent d'aquesta situació. Des del moment en què **enarborem l'internacionalisme proletari com una de les màximes per les quals regir-nos,** no ens preocupa de cap manera l'origen ètnic ni la religió dels individus. Entenem que aquestes diferències només són anecdòtiques, i que la veritable divisió entre els individus es basa en les classes socials que crea el sistema capitalista. La funció del partit comunista i de la seva joventut com a guies del procés revolucionari ha de ser la **la unió dels proletaris per organitzar-se i lluitar** colze amb colze contra l'opressió que patim com a classe dominada. **És en la calor d'aquesta organització i lluita on els obrers començarem a despullar dels nostres prejudicis culturals** -i per extensió religiosos- que vam heretar del sistema en què vivim, i on es produirà el primer pas per eliminar les discriminacions que encara avui persisteixen "gràcies "al capitalisme.

Reguera

Tropes armades d'ISIS travessant en combois el desert

IV Conferència d'Organització i Finances on els CJC/JCPC vam aprovar una resolució cridant als joves a l'estranger a organitzar-se

Organitzar els joves espanyols a l'estranger

Molts joves emigren a l'estranger a buscar feina o continuar els seus estudis i, encara que estiguin fora, a ells també es dirigeix la proposta comunista

El PCPE va acabar l'any llançant la consigna que **els seus militants a l'estranger han d'articular l'organització en els seus països de destinació** i la Joventut comunista posteriorment ho va ratificar en la seva IV Conferència d'Organització i Finances el passat octubre. Des de llavors els CJC treballen de forma decidida per cavar les trinxeres que garanteixin un lloc de combat en ciutats de tot el món.

És difícil xifrar amb precisió quants són els joves que han partit ja que suposen un nombre reduït entre les xifres d'emigrats (la majoria immigrants arribats a Espanya aquesta última dècada), però és evident que tot i que potser no calgui qualificar de massiva la sortida d'espanyols, **no es pot negar l'evidència d'uns fluxos que augmenten.** És conegut que ciutats com Edimburg acullen en l'actualitat 30.000 espanyols. El lector recordarà històries de familiars i coneguts que es van veure empesos a prendre la mateixa decisió durant el segle passat. Ja llavors el Partit Comunista va prendre el compromís de no abandonar als seus camarades.

Des de 1987 molts dels estudiants aprofiten les **beques Erasmus** per a millorar la seva formació. Els CJC també llancen la proposta a aquests joves ja que els seus estudis estan orientats a convertir-los en treballadors qualificats per a ser explotats quan s'incorporen al mercat laboral.

El PCPE i la seva Joventut **no busquen substituir les organitzacions revolucionàries fora d'Espanya,** sinó assegurar que les seves militants sempre estiguin al servei del Partit i que allà on estiguin puguin continuar treballant amb els seus compatriotes per l'enderrocament del capitalisme. Aquest avanç és constatació pràctica de la solidesa de la Joventut i el seu compromís amb el projecte polític del PCPE. Conscients que estenent l'organització augmenta la seva influència i reforça llaços amb altres organitzacions comunistes.

Quedar-se de braços creuats davant d'una injustícia garanteix que aquesta es repeteixi. Els Col•lectius de Joves Comunistes opten per estendre la mà als espanyols emigrats per donar-los eines de combat. **Des l'Octubre passat els CJC colpegen com un sol puny dins i fora de l'Estat espanyol.**

Eric Rodríguez

Missió de Solidaritat amb la Veneçuela Bolivariana

Del 20 al 28 de febrer un delegat dels CJC participarà en aquesta missió solidària per conèixer de primera mà la realitat veneçolana.

El proper esdeveniment fonamental que afrontem els Col•lectius de Joves Comunistes/Joves Comunistes del Poble Català a nivell internacional és la **Missió de Solidaritat amb Veneçuela organitzada per la Federació Mundial de la Joventut Democràtica (FMJD)** en les dates del 20 al 28 de febrer d'aquest any, a la qual els CJC enviarem un delegat en nom de la nostra organització.

Missió de Solidaritat amb Veneçuela organitzada per la Federació Mundial de la Joventut Democràtica (FMJD)

Davant la intensificació de l'agressió imperialista, el Consell General de la FMJD, realitzat al Vietnam, va aprovar aquesta iniciativa de solidaritat a nivell internacional, per **conèixer de primera mà la realitat que viuen els joves i el poble veneçolà i -així mateix- transmetre'ls la solidaritat del moviment juvenil antiimperialista del món.**

Els CJC mitjançant la nostra participació en aquesta delegació de la FMJD estarem presents en diferents seminaris internacionals, trobades amb organitzacions socials i víctimes de l'escalada de violència, organitzacions juvenils i estudiantils, i reforçarem la nostra relació bilateral i compromís amb **la nostra organització germana la Joventut Comunista de Veneçuela.**

Ester Cubero

Els Cinc ja són lliures!

Els Cinc Antiterroristes cubans han tornat a Cuba després d'una llarga lluita internacionalista.

Hem escoltat molt sobre l'alliberament de presos estatunidencs a les presons de Cuba, als quals s'ha venut com a víctimes del "règim castrista". Per a aquests casos els mitjans de comunicació van treure les seves càmeres, disposats a assenyalar a aquests delinqüents com a màrtirs. No obstant això, el que s'oculta és com **la Revolució segueix vigent** encara malgrat més de 50 anys d'atacs imperialistes des dels EUA, amb boicots, persecucions, atemptats i assassinats.

La Revolució segueix vigent encara malgrat més de 50 anys d'atacs imperialistes

Per prevenir aquests atacs **el govern cubà va decidir infiltrar agents especials en organitzacions contrarevolucionàries estatunidenques,** la majoria amb seu a Miami. A cinc d'aquests agents EUA els va interceptar i els va ficar a la presó amb càrrecs inventats aplicant condemnes de més de 15 anys. En contrast aquesta injust empresonament no va aparèixer en cap mitjà.

Avui per fi els Cinc Antiterroristes cubans són lliures després d'un acord del govern cubà amb els EUA. Sens dubte, **a això ha contribuït l'internacionalisme proletari** des d'Espanya i altres països, en defensa de la Revolució Cubana i contra l'imperialisme.

Rafael Medina

CJC

Els orígens de la Joventut Comunista

La I Guerra Mundial i la Revolució d'Octubre (1917) vindrien a marcar les fites més importants que iniciarien l'organització del moviment comunista a nivell internacional. Corria el mes de març de 1919 quan, en plena guerra civil russa, se celebrava a Moscou el **I Congrés de la Internacional Comunista (IC)** o Tercera Internacional amb presència de delegats de més de 30 països.

Certs sectors de les joventuts socialistes van decidir fer un pas endavant i van crear el ***Partit Comunista Espanyol l'any 1920***

A Espanya, aparentment neutral i a milers de quilòmetres d'aquests successos, el moviment obrer no havia estat ociós. Durant aquests anys es van dur a terme enormes mobilitzacions, vagues i jornades de lluita capitanejades fonamentalment per **la Confederació Nacional del Treball (CNT) i la Unió General de Treballadors (UGT).** És a dir, també aquí es vivia un brou de cultiu de certa magnitud que sumat als esdeveniments internacionals, va propiciar i va accelerar certs debats dins del que fins llavors havia estat l'únic partit de tendència obrera: **el Partit Socialista Obrer Espanyol (PSOE).**

El PSOE venia arrossegant des de 1919 tensos debats interns entorn a l'adhesió a la Internacional Comunista. Tot i que s'estava organitzant un congrés extraordinari, certs sectors de les joventuts socialistes van decidir fer un pas endavant i **van crear el Partit Comunista Espanyol l'any 1920.** Poc després, el 1921, els debats al congrés del PSOE es van tancar molt ajustats en contra de les tesis "terceristas" (a favor de la Tercera Internacional), sent finalment derrotades per una mica més de 2000 vots, provocant **una nova ruptura i naixent així el Partit Comunista Obrer Espanyol (PCOE).**

A la fi d'aquest mateix any les dues **sigles es van unificar i va néixer el Partit Comunista d'Espanya.** Exactament igual va passar amb les organitzacions juvenils, fusionant i donant pas al naixement de la Unió de Joventuts Comunistes d'Espanya. Des d'aquest moment, el distanciament entre l'oportunisme del PSOE i el moviment revolucionari es va fer evident.

Malgrat el gran avanç que suposava per al moviment comunista espanyol, van ser anys tremendament complicats. Els primers passos de la joventut comunista, indissolublement units al del Partit Comunista, es van caracteritzar per **un desenvolupament organitzatiu escàs, tot just concentrat en certs nuclis industrials, fonamentalment a Biscaia,** on es van arribar a produir importants vagues obreres però on les organitzacions de la joventut amb prou feines arribaven els centenars o escassos milers de militants. Segons les dades més optimistes, durant la dècada dels anys 20 el PCE i la UJCE no superarien els 5.000 militants.

Això era producte de diferents elements que en bona mesura es repetirien anys després durant la II República. Entre aquestes causes, una de les principals era **la divisió del moviment obrer en diferents sectors** (comunistes, anarquistes, socialistes i catòlics). Tampoc es pot deixar d'esmentar certs corrents sectàries i esquerrans que en aquell període dominaven dins del PCE. A més, de 1923 a 1930 la història d'Espanya estaria greument marcada per **la dictadura militar de Miguel Primo de Rivera**, que aixafaria amb presó i plom al moviment obrer, arribant al punt que, després de nombrosos cops repressius, el PCE va quedar en la més absoluta clandestinitat camuflant la seva adreça en un equip de futbol: l'Orient FC.

La dictadura militar de Miguel Primo de Rivera, que aixafaria amb presó i plom al moviment obrer, arribant al punt que, després de nombrosos cops repressius, ***el PCE va quedar en la més absoluta clandestinitat***

Van ser els joves comunistes que, malgrat els nombrosos errors i problemes, amb més fermesa i dinamisme van defensar la bandera vermella. Afavorits pel canvi a Espanya amb l'adveniment de la II República, procés criticat en un primer moment pel PCE, sumat al gir estratègic que s'anava forjant en la IC, **van aconseguir desterrar les posicions més sectàries i apartar a la direcció de Bullejos en 1932**, passant a ocupar la direcció del PCE José Díaz Ramos. D'aquesta manera, es va assumir la caracterització de la República com la revolució democràtica burgesa pendent al nostre país en aquell temps.

Amb la II República es va obrir a Espanya un període de la història excepcional per a l'avanç de les posicions revolucionàries i, com diria Enrique Líster, serviria com una autèntica escola de guerra. Certament, no seria fins a la guerra quan el PCE i la JSU es convertirien en organitzacions de primer ordre, però ja en els primers anys de la República es va començar a albirar el creixement i avanç comunista. A tall d'exemple, **en les eleccions de 1933 el PCE aconseguiria el seu primer diputat.**

Seria impossible parlar en aquestes escasses línies el desenvolupament de les organitzacions del Partit i Joventut comunista durant la II República. Però d'entre tots els fets, un dels de major transcendència per al futur seria **la creixent preocupació per l'ascens del feixisme** que des de 1934 venia detectant la IC, preocupació que culminaria amb el gir estratègic en 1935 de l'aposta dels Fronts Populars. Ja en els albors de l**a Revolució d'Octubre de 1934** la IC aconsellava al PCE seva participació en el si de les Aliances Obreres (impulsades un temps abans pel PSOE). Després dels successos d'Astúries del 34 i l'activa participació dels comunistes, el PCE va continuar amb la seva línia ascendent, especialment amb les campanyes d'amnistia.

El PCE també prendria les seves pròpies mesures per garantir la seva seguretat i la del moviment obrer. Modesto i Líster crearien en 1933 **les Milícies Antifeixistes d'Obrers i Camperols (MAOC)**, nodrides fonamentalment per joves comunistes. Aquests grups d'autodefensa contra els pistolers feixistes, i nascuts també com a germen de l'exèrcit del proletariat, no van tenir un elevat desenvolupament exceptuant Madrid, però va suposar una pàgina de gran valor per a l'experiència del partit i la seva joventut, fruit de la qual, a l'inici de la guerra, es van poder plantejar propostes com les del **Cinquè Regiment.**

La creixent preocupació per ***l'ascens del feixisme*** *que des de 1934 venia detectant la* ***IC****, preocupació que culminaria amb el* ***gir estratègic*** *en 1935 de l'aposta dels* ***Fronts Populars***

En tot aquest context nacional i internacional es van anar donant debats de gran importància entre les diferents forces, els quals van acabar forjant l'aliança electoral de febrer de 1936, el Front Popular, **i van posar els fonaments de la futura unitat entre les Joventuts Comunistes i les Joventuts Socialistes.** Però també pel bàndol de la reacció es van donar moviments, iniciant-se així els preparatius de la futura revolta militar del 18 de juliol.

Víctor Moreno

"El parlament no és més que un instrument de dominació de la classe dominant (composta pels grans empresaris i banquers), on les diferents capes de la burgesia intenten acordar les mesures que més els afavoreixen.."

Els comunistes, les eleccions i el parlament

En l'últim article de Formació desenvolupàvem breument la relació entre base i superestructura. Partint d'aquesta concepció ideològica, assumim l'estudi sobre la qüestió de la participació en les eleccions burgeses i les seves diverses institucions (parlaments, diputacions, ajuntaments...).

Si en l'anterior article dèiem que **la base econòmica determinava la superestructura**, de manera que aquesta última servia, entre altres coses, per legitimar-la i facilitar les seves funcions, atorguem aquest mateix paper al parlament i altres institucions autonòmiques i municipals.

Per tant, com Lenin va sintetitzar en la seva obra "L'Estat i la revolució", **el parlament no és més que un instrument de dominació de la classe dominant** (composta pels grans empresaris i banquers), on les diferents capes de la burgesia intenten acordar les mesures que més els afavoreixen. És possible alguna reforma conjuntural en el si del parlament, però generalment són de tipus molt concret i parcial i, sobretot, summament passatgeres ja que quan suposen un obstacle real per a la classe dominant són fàcilment abolides.

En aquest sentit **els comunistes no encoratgem la falsa il•lusió que al parlament es puguin donar solucions als problemes que pateix el poble treballador.** I és que "els comunistes desemmascaren i diuen sense embuts a les masses treballadores la pura veritat: la república democràtica,

El parlament **no és més que un instrument de dominació** *de la classe dominant*

l'assemblea constituent, les eleccions generals, etc., en la pràctica signifiquen la dictadura de la burgesia, i per alliberar al treball de la opressió del capital **no hi ha més camí que la substitució d'aquesta dictadura per la dictadura del proletariat**. Només la dictadura del proletariat pot alliberar la humanitat del jou del capital, de la mentida, de la falsedat, de la hipocresia de la democràcia burgesa, d'aquesta democràcia per als rics, i establir la democràcia per als pobres, és a dir, fer que els beneficis de la democràcia siguin realment accessibles als obrers i els camperols pobres, ja que ara (fins i tot en la república burgesa més democràtica) aquests beneficis en realitat són inaccessibles per a la gran majoria dels treballadors."[1]

Dit això, quina deu ser la postura dels comunistes davant les eleccions i els parlaments burgesos: rebutjar categòricament o participar-hi de forma sistemàtica?

Cap de les dues opcions. **Aquesta àmplia discussió entre diferents sectors del Moviment Comunista Internacional va ser sintetitzada per la Internacional Comunista** en diverses resolucions de manera que es va subratllar la necessitat d'analitzar el moment concret de la situació concreta per a participar en ells o en el seu defecte per a boicotejar-los. [3] Es va arribar a la conclusió que generalment s'hauria de participar en aquests espais burgesos ja que s'ha d'"educar els elements endarrerits de la seva classe, precisament **per despertar i il•lustrar a la massa treballadora embrutida."** [4]

Els moments de no participació o boicot directe poden ser diversos, però majoritàriament es van assenyalar **els moments de crisi revolucionària o de fervent auge revolucionari** de les masses. Tingut en compte aquest breu marc teòric hem de passar a la següent qüestió: ¿amb quina finalitat i quins mètodes han de participar els comunistes en els parlaments?

En primer lloc hem de tenir sempre en ment la finalitat última de qualsevol lluita revolucionària. La lluita parlamentària, sent una forma específica dins del conjunt de la lluita general de classes, també es regeix per aquesta màxima i a més **queda relegada a un segon pla ja que està subordina a la lluita de les masses treballadores.** En aquest sentit, les campanyes electorals **no han de cercar com a objectiu principal la màxima recaptació de vots**, sinó la capacitat de mobilitzar al poble treballador a través de les seves consignes.

Convé caracteritzar quines són les característiques d'una política parlamentària comunista, perquè siguem capaços de **distingir-la de les de tipus oportunista**.

La concepció oportunista del parlament es basa en la **"salvació des de dalt"**, la qual nega el paper de la masses treballadores en les transformacions socials. D'aquesta manera focalitzen pràcticament la totalitat dels seus esforços **a aconseguir reformes parcials en els parlaments burgesos**, les quals, per molt petites i passatgeres que arribin a ser intenten apropiar-se-les, intentat així legitimar i reproduir el seu vot en les futures eleccions. Ignoren que les poques reformes que el poble treballador és capaç de conquistar són fruit d'una aferrissada lluita de classes i no pel suposat caràcter més o menys progressista d'un o altre govern. La concepció comunista de la lluita parlamentària es basa en **la utilització d'aquest com tribuna per a l'agitació**

*Generalment s'hauria de participar en aquests espais burgesos ja que s'ha d'"***educar els elements endarrerits de la seva classe***, precisament per despertar i il•lustrar a la massa treballadora embrutida*

revolucionària per facilitar el desenvolupament de la consciència de classe.

Des dels diversos parlaments **es busca denunciar les maniobres de l'enemic de classe** fent especial èmfasi en les qüestions quotidianes (com acomiadaments, plans ocults com el TTIP, vagues, etc.), aglutinant i organitzant a les masses al voltant d'idees revolucionàries. També serveix a aquesta finalitat la presentació de projectes de llei o esmenes a altres lleis, no amb la finalitat que s'aprovin per la majoria burgesa sinó per a la demostració pràctica del caràcter anti-popular d'aquestes institucions. Encara que de vegades sigui complicat, **és d'extrema prioritat la defensa escrupolosa de la veritat en la intervenció parlamentària,** per molt crua que sigui la mateixa, ja que la nostra intervenció no busca afalagar les masses, sinó contribuir a la seva maduració política i al desenvolupament de la seva consciència.

Els diputats comunistes mai han de trencar la seva relació amb el poble treballador, participant en accions de masses (com vagues, reunions, assemblees...)

Liher Calleja

[1] LENIN, V.I., "Democràcia" i dictadura. 1919

[2] LENIN, V.I., La revolució proletària i el renegat Kautsky. 1918

[3] Entre altres: Resolució del II Congrés de la Internacional Comunista i Resolució del Presídium Ampliat del comitè executiu de la Internacional Comunista 1920 i 1930 respectivament.

[4] LENIN, V.I., La malaltia infantil de l'"esquerranisme" en el comunisme. 1920

El PCPE davant les properes eleccions

El any 2015 és un any ple de processos electorals. El PCPE afronta el treball electoral sota la consigna de ser la veu de la classe obrera i el poble treballador.

Els processos electorals d'aquest any es caracteritzen per una tendència molt marcada de les forces oportunistes de desplaçar-se cap a la dreta, és a dir, a buscar el suport de sectors socials cada cop més allunyats de la classe obrera i amb propostes cada vegada més pragmàtiques i possibilistes.

Aquesta tendència es ver molt clarament quan PODEMOS, Esquerra Unida i els diferents experiments coneguts com "Guanyem" o similars, fan gala d'un discurs cada cop més allunyat de la defensa i la promoció dels interessos dels treballadors i les treballadores per abraçar subjectes polítics tan difusos com "la ciutadania" o "la gent".

Qui parla per "la gent" no parla per la classe obrera i els sectors populars, sinó per un espectre molt més ampli en el que inclouen tant a explotats com a explotadors. Qui parla per "la ciutadania" oblida que hi ha ciutadans rics i ciutadans pobres, que tenen interessos que no coincideixen. Qui busca el suport d'aquests sectors amb interessos tan contradictoris necessiten, per tant, fer discursos conciliadors i buits, capaços d'aglutinar tant a l'explotador com a l'explotat, al ric amb el pobre.

En aquestes condicions l'explotat no avançarà en el desenvolupament de la consciència revolucionària, no podrà adquirir els elements necessaris, en el terreny ideològic i en la lluita pràctica, per al reconeixement de les veritables causes de la seva situació. Tal reconeixement és condició necessària per la lluita contra les mateixes, doncs ningú lluita contra el que desconeix. En conseqüència, l'explotat es mantindrà subordinat a l'explotador o als sectors socials que tenen els mitjans i una posició ideològica definida orientada a mantenir l'status quo, a mantenir la situació en la que l'explotador segueix sent explotador. Això és, a sostenir el capitalisme, no liquidar-lo.

Aquest context deixa al PCPE com única força amb la voluntat de posar en primer lloc els interessos de la majoria social, de ser la veu de la classe obrera, dels explotats, sense enganys sobre l'impossible retorn a un capitalisme capaç de prometre el salt de classe i l'ascens social als treballadors i treballadores.

Hem de fer un gran esforç per ser capaços de transmetre als més amplis sectors del poble treballador que l'existència d'un PCPE fort

El PCPE no aspira a que el fill de l'obrer pugui ser demà gerent de l'empresa on treballa el seu pare. **El PCPE aspira a que l'empresa sigui del fill, del pare i de tota la resta de treballadors i treballadores mitjançant la propietat social.** És un enfocament estratègic ben diferent que determina la tàctica en totes les facetes de l'activitat dels i les comunistes, també en allò electoral.

Per això el PCPE concorrerà en solitari les eleccions municipals i autonòmiques. Només en casos molt concrets on en el passat ja hem participat, amb èxit, en candidatures unitàries com UPOA (Aguilar de la Frontera) o ACPT (Torrelavega), en les que els plantejaments del PCPE estan presents i les quals són instruments pel treball de masses, no cap avui la participació en altres aventures unitàries que subordinin la posició dels i les comunistes a interessos electoralistes d'altres sectors socials.

Només el reforçament orgànic del Partit és garantia de victòria

Però la participació en solitari del PCPE, amb unes bases ben assentades i definides en allò ideològic, no pot ser entesa com una aposta per dirigir-nos únicament als sectors més avançats de la classe obrera. Sobretot, **hem de fer un gran esforç per ser capaços de transmetre als més amplis sectors del poble treballador que l'existència d'un PCPE fort, en tots els àmbits, és la única garantia que les coses comencin a canviar de veritat.**

El veritable repte que els i les militants del PCPE i els CJC tenim en aquests processos electorals resideix en que hem de ser capaços d'explicar, davant dels diferents graus de desenvolupament de la consciència que avui existeixen en la majoria obrera i popular, que **només els i les comunistes poden ser la veu dels treballadors i treballadores i que només el reforçament orgànic del Partit és garantia de victòria.**

Per això serà necessari treballar bé els nostres discursos, **combinar les explicacions fortament ideològiques** per aquells sectors amb posicions més avançades, **amb les explicacions, propostes i consignes més properes i assimilables** per aquells sectors obrers i populars que tenen una consciència menys desenvolupada i a qui els discursos fortament ideològics poden resultar molt llunyans.

El paper dels quadres del PCPE i els CJC serà fonamental en aquest repte. Els eixos bàsics del nostre programa, ara mateix en elaboració després dels debats al Comitè Central, hauran de der dotats de continguts concrets a cada barri i a cada municipi, de manera que la nostra classe es reconegui plenament en les propostes dels i les comunistes.

Ástor García

"Qui parla per "la gent" no parla per la classe obrera i els sectors populars, sinó per un espectre molt més ampli en el que inclouen tant a explotats com a explotadors. Qui parla per "la ciutadania" oblida que hi ha ciutadans rics i ciutadans pobres, que tenen interessos que no coincideixen. Qui busca el suport d'aquests sectors amb interessos tan contradictoris necessiten, per tant, fer discursos conciliadors i buits, capaços d'aglutinar tant a l'explotador com a l'explotat, al ric amb el pobre."

La ideologia d'Els Simpson, 25 anys després

"Mi Homer no es comunista", al•lega el seu pare en un conegut diàleg de la famosa sèrie animada, i òbviament Homer, com la resta de personatges que habiten l'heterogènia població d'Springfield, està molt lluny de ser comunista Del que no està tan lluny cap d'ells, és de comptar amb un interessantíssim caràcter ideològic que tractarem d'analitzar en aquest article.

Pensaves que la famosa sèrie d'Els Simpson no tenia ideologia? Analitzem la sèrie al llarg dels seus 25 anys d'història

No hi ha dubte de que es tracta d'una sèrie que ha demostrat ser summament intel•ligent, combinant l'humor àcid amb incomptables subtileses en forma de referències culturals i de crítica social. **Resulta curiós analitzar quina perspectiva ha proporcionat determinat sector de l'aristocràcia obrera dels Estats Units** -ens referim als treballadors de l'art, com són els seus guionistes- **de la societat nord-americana i, en concret, d'un proletariat provinent del país més alienant del món i bressol del sistema capitalista.**

La sèrie animada, sense qüestionar massa els pilars d'aquest sistema econòmic, **disseciona a la seva manera a la classe obrera al capitalisme de la mà de tota una amalgama de personatges encapçalats per l'obrer de la central nuclear Homer, que viu obnubilat per la televisió, l'alcohol i un treball que no el satisfà.** Es tracta d'un ventrut i estereotipat exemple d'alienació duta al màxim exponent que fuig de tot compromís quan clama per un entrepà mentre els seus companys exigeixen drets a la porta de la fàbrica, i que menysprea la seva condició obrera quan el seu fill Bart afirma que "trabajar es de majaderos" i ell respon "estoy orgulloso de ti, yo tenía el doble de tu edad cuando me di cuenta". La seva dona, **Marge, ama de casa i submisa,** es manté sempre fidel al seu marit, excèntric i egoista, suportant les seves bogeries tot i la seva condició d'esclava de la llar, per la qual va renunciar als seus somnis al casar-se estant embarassada de Bart. A més, fracassarà estrepitosament en tots els seus intents de trobar feina.

Per la seva part, **Bart**, qui de forma tan prematura renega de la seva condició de classe, igual que el seu pare, **és un conflictiu gamberro sumit en el fracàs escolar sense gairebé perspectives de futur.** Podria semblar l'antítesi de la seva germana **Lisa**, que encara renega de forma encara més cínica del seu origen obrer. La petita de 8 anys, paradigma del liberalisme i el feminisme burgès, a**parentment moguda pels seus ideals, no deixa d'imaginar una vida de glòria i èxit, representant els valors d'un capitalisme de rostre amable que disfressa competitivitat, individualisme i doble moral**, quan d'una puntada, travessa al seu germà Bart amb un dels premis que ha guanyat per eradicar totes les malalties, per suposat en un somni de la que Bart la desperta, al que ella afirma que "es más feliz así". A un episodi, veiem com Lisa arribarà a ser al futur a ser presidenta dels Estats Units, amb el que tots sabem que comporta.

El paper secundari de la dona, sempre dones o mares de- Maude Flanders, Helen Lovejoy o Luann Van Houten-, la cara més desagradable de l'explotació capitalista dirigeix la central sota el nom de Sr. Burns, la corrupció intrínseca als gestors de tal sistema duu una banda d'alcalde i es diu Quimby. El servilisme d'Smithers cap al seu amo, l'estupidesa de les forces de seguretat representada per Wiggum **o una classe obrera que beu cada tarda a la taberna de Moe, diu molt dels habitants d'una Ciudad que llença tomàquets al portaveu del Partit Comunista d'Springfield** durant un partit de beisbol. "Siempre es mejor que el día de los dardos".

Kevin Álvarez

Ocí

Un disc...

Habeas Corpus – A este lado de la crisis

Com ha estat habitual en el grup al llarg dels seus més de 20 anys de carrera musical, **Habeas Copus** porta un LP carregat de lletres combatives i reivindicatives. Fidels a la versatilitat que els caracteritza, en aquest últim disc trobem des de temes accelerats i potents (Los Bienpagados), fins a temes més pausats, així com algunes cançons amb cert regust al projecte Riot Propaganda i altres amb bones melodies en les tornades, com Cuántos muertos otra vez y Tú y cuántos más.

Una pel•lícula...

Claude Berri – Germinal

Basada en la novel•la homònima d'**Émile Zola**, la pel•lícula de **Claude Berri** ens mostra les condicions de vida dels miners francesos de la segona meitat del segle XIX. Protagonitzada, entre d'altres, per **Gérard Depardieu**, Germinal és un drama històric que mostra a les clares el conflicte existent entre el proletariat i la burgesia, el irreconciliable dels seus interessos i la necessitat de l'organització dels treballadors per fer front a cada un els atacs del capital.

Un llibre...

Agustín Millares Cantero – El estudiante rojo

El llibre, primer llançament de l'editorial **Unidad y Lucha**, narra els primers anys de la vida militant d'**Agustín Milers** Sall, poeta canari i membre del PCPE fins a la seva defunció en 1989. En El estudiante rojo, el lector assisteix a diversos successos històrics, com els anys de la fundació del PCE a les illes o diferents etapes històriques de la lluita obrera canària, i té l'oportunitat de conèixer l'autor d'alguns dels poemes que van fer possible la formació d'una consciència política en amplis sectors del poble canari.

Fernando Puertas y Aitor Yagüe

La Joventut Comunista fem de la música una arma més de combat

El passat 24 de gener els CJC vam organitzar al centre de Madrid **un concert de rap combatiu** com començament del que serà un any carregat d'activitat política al voltant del nostre 30 aniversari.

Amb una sala Republik plena vam celebrar amb la joventut combativa **30 anys de lluita conseqüent** contra un sistema capitalista que ens condemna a la misèria i a un futur de barbàrie, amb una crida a l'organització.

Els joves rapers madrilenys **Chiko Zurdo, P.Zoes, 3YO, Mateos Malachico i J. Barsoom** van pujar a l'escenari per tal d'expressar amb les seves lletres els problemes quotidians dels que es veuen embolicats els joves en els seus barris i ambients. Vam poder comprovar una suma d'estils diferents encaminats a expressar i denunciar situacions que ens afecten a tots. En el transcurs dels diferents concerts vam poder veure passar per l'escenari a rapers com Durán.

D'altra banda vam comptar amb la participació de grups de rap combatiu de tot el país. Els rapers valencians **Escrottos** van omplir de música combativa i militant l'escenari. Amb una crida no només clara, sinó també conseqüent amb que **l'organització és l'únic camí possible per a la victòria.**

Des de Barcelona **Ascensa Furore** van plasmar la reflexió i crítica política, amb temes que col•loquen el rap com una arma cap a la victòria. **"La flama de la solidaritat"** com a anàlisi del caràcter de classe de l'estat i el seu aparell repressor contra la classe obrera organitzada va ser un dels temes que van col•locar un punt àlgid en la seva actuació.

Després va venir **Goma 2**, des de Lleó, que després de l'estrena d'ECO, la seva nova maqueta de rap comunista, ens van inundar amb lletres que col•loquen la situació de la joventut d'extracció obrera i popular que està patint de ple les conseqüències de la crisi capitalista. Van finalitzar amb un **tema conjunt amb Bittah,** d'Ascensa Furore, que va culminar una nit de música i revolució.

UNITS SOM FORTS, ORGANITZATS INVENCIBLES!

VISCA EL 30 ANIVERSARI DELS CJC!

1985-2015
Joventut **Comunista**

30 aniversari